

Βάπτισμα, μια μάχη που υποτάσσει το διάβολο! **(Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος)**

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1Td0Aaf>]

Η απόταξη και η σύνταξη

Είναι μια πολύ σημαντική στιγμή. Ο υποψήφιος, ή ο ανάδοχος εκ μέρους του, θα πρέπει να αρνηθούν τον διάβολο και να συνταχθούν με τον Χριστό. Εδώ καταχωρίζουμε το τμήμα εκείνο που θα πρέπει και ο υποψήφιος, αν είναι ενήλικος και ο ανάδοχος να μελετήσουν προσεκτικά, ώστε να απαντούν με ακρίβεια και ενσυνείδητα, σε ό,τι ερωτά ο ιερέας. Αυτονόητο είναι βέβαια και ότι θα γνωρίζουν το Σύμβολο της Πίστεως και θα το απαγγείλουν την κατάλληλη στιγμή. Είναι θλιβερό το φαινόμενο, οι περισσότεροι ανάδοχοι να μη γνωρίζουν και να μην καταλαβαίνουν τι απαντούν. Τί σημαίνει π.χ. η λέξη «αποτάσσομαι», «απεταξάμην», «συντάσσομαι», «συνεταξάμην» ή να μην μπορούν ούτε να διαβάσουν το Σύμβολο της Πίστεως. Είναι δυνατόν ένας άνθρωπος που δεν γνωρίζει το «Πιστεύω» να συγκεντρώνει την εμπιστοσύνη της Εκκλησίας και να γίνει δεκτός ως εγγυητής;

Ο υποψήφιος και ο ανάδοχος στρέφονται προς τη Δύση, επειδή η Δύση είναι η χώρα του ορατού σκότους, ο δε διάβολος είναι ο ίδιος το σκοτάδι και στο σκοτάδι έχει το βασίλειό του. Γι' αυτό λέει ο άγιος Κύριλλος στους φωτιζόμενους: «Γυρίζοντας συμβολικά προς τη Δύση, αποτάσσεσθε αυτόν τον σκοτεινό και ζοφερό άρχοντα».

Ο υποψήφιος, ή ο ανάδοχος εκ μέρους του, ερωτάται τρεις φορές αν απαρνείται τον Σατανά, αν ξεκόβει κάθε σχέση με τον διάβολο (αυτό σημαίνει το αποτάσση - αποτάσσομαι).

Ο ιερέας: «Αποτάσση τω Σατανά; και πάσι τοίς έργοις αυτού; και πάση τη λατρεία αυτού; και πάσι τοις αγγέλοις αυτού; και πάση τη πομπή αυτού;»

Ο ανάδοχος: «Αποτάσσομαι».

Ο ιερέας ρωτάει πάλι τρεις φορές αν αρνήθηκε ήδη τον Σατανά και απαντά τρεις φορές ότι πράγματι τον έχει ήδη απαρνηθεί.

Ο ιερέας: «Απετάξω τω Σατανά;»

Ο ανάδοχος: «Απεταξάμην».

Ο ιερέας: «Και εμφύσησον και έμπτυσον αυτό».

Για να δείξει ο βαπτιζόμενος την πλήρη αποστροφή του στο διάβολο, ο ιερέας τον καλεί να κάνει μια πολύ παραστατική πράξη: Να τον φτύσει! Ο Α. Σμέμαν εδώ σχολιάζει πολύ ωραία: «Ένας πόλεμος αναγγέλλεται. Μια μάχη αρχίζει και η πραγματική έκβασή της είναι η αιώνια ζωή ή αιώνια καταδίκη. Αυτός είναι όλος ο

χριστιανισμός. Αυτό σημαίνει τελικά η εκλογή μας». Ο ανάδοχος λοιπόν φυσάει και φτύνει τρεις φορές.

Με την ακολουθία της αποτάξεως τελειώνει η ζωή που ζήσαμε μακριά από τον Χριστό και κάνουμε πλέον μια νέα συνθήκη με τον Κύριο. Τα λόγια της Αποτάξεως είναι λίγα, αλλά είναι μεγάλη η δύναμή της, λέει ο ιερός Χρυσόστομος.

Ο κατηχούμενος στρέφεται στην Ανατολή, το βασίλειο του φωτός, και υψώνει τα χέρια του. Έχει τα χέρια υψωμένα για να απωθεί τον διάβολο, αλλά και για να υπενθυμίζει την ταπεινή στάση του αιχμαλώτου που ρίχνει τα όπλα του και απογυμνώνεται από κάθε δύναμη της προηγούμενης του καταστάσεως.

Η σύνταξη με τον Χριστό είναι το ίδιο παλαιά όπως και η απόταξη, όπως μαρτυρούν τα κείμενα. Σύνταξη σημαίνει προσκόλληση, προσήλωση, που είναι εντελώς αντίθετη του απόστασης – απόταξης (= διακόπτω σχέση).

Ο ιερέας: «Συντάσσει τω Χριστώ»;

Και απαντά ο ανάδοχος: «Συντάσσομαι».

Ερωτά πάλι τρεις φορές ο ιερέας: «Συνετάξω τω Χριστώ;»

Και απαντά ο ανάδοχος: «Συνεταξάμην».

Και λέγει ο ιερέας: «Και πιστεύεις αὐτῷ;»

Και απαντά ο ανάδοχος: «Πιστεύω αὐτῷ ὡς βασιλεὶ καὶ Θεῷ».

Μετά τη σύνταξη ακολουθεί η ομολογία, κι αυτό αρχαιότατη παράδοση. Ο βαπτιζόμενος πρέπει να δώσει περισσότερες εγγυήσεις, ότι η πίστη του είναι συγκεκριμένη και περιλαμβάνει όλα τα δόγματα της ορθόδοξης Εκκλησίας, όπως διατυπώθηκαν από τις Οικουμενικές Συνόδους.

Ο υποψήφιος ή ο ανάδοχος απαγγέλλουν το Σύμβολο της Πίστεως.

«Πιστεύω εἰς ἕνα Θεόν, πατέρα παντοκράτορα, ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς, ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων.

Και εἰς ἕνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ τὸν μονογενή, τὸν ἐκ τοῦ πατρὸς γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων. Φῶς ἐκ φωτός, Θεὸν ἀληθινόν ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, γεννηθέντα, οὐ ποιηθέντα, ὁμοούσιον τῷ πατρί, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο.

Τὸν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν

ουρανών και σαρκωθέντα εκ Πνεύματος Αγίου και Μαρίας της παρθένου και ενανθρωπήσαντα.

Σταυρωθέντα τε υπέρ ημών επί Ποντίου Πιλάτου και παθόντα και ταφέντα.

Και αναστάντα τη τρίτη ημέρα κατά τας γραφάς.

Και ανελθόντα εις τους ουρανούς και καθεζόμενον εκ δεξιών του Πατρός.

Και πάλιν ερχόμενον μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς, ου της βασιλείας ούκ έσται τέλος.

Και εις το Πνεύμα το Άγιον, το κύριον και ζωοποιόν, το εκ του Πατρός εκπορευόμενον,

το συν Πατρί και Υιώ συμπροσκυνούμενον και συνδοξαζόμενον, το λαλήσαν διά των προφητών.

Εις μίαν, αγίαν, καθολικήν και αποστολικήν εκκλησίαν.

Ομολογώ εν βάπτισμα εις άφεσιν αμαρτιών.

Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών.

Και ζωήν του μέλλοντος αιώνος.

Αμήν.»

Ο ιερέας και πάλι ερωτά τρεις φορές: «Συνετάξω τω Χριστώ;»

Και ο ανάδοχος απαντά: «Συνεταξάμην».

Ο ιερέας: «Και προσκύνησον αυτώ».

Ο ανάδοχος: «Προσκυνώ Πατέρα, Υιόν και Άγιον Πνεύμα, Τριάδα ομοούσιον και αχώριστον».

Η προσκύνηση είναι και αυτή αρχαιότατη παράδοση, σύμβολο αγάπης, σεβασμού, υπακοής. Οι Χρυσόστομος σχολιάζει: Για να μη νομίσει κανείς ότι η ομολογία της πίστεώς του ήταν μόνο λόγια, πρόσθεσε και την προσκύνηση.

Η τελευταία ευχή συνοψίζει με λίγες λέξεις τις δωρεές που δέχεται ο φωτιζόμενος. Ο ιερέας εύχεται στον Κύριο και τον παρακαλεί να απογυμνώσει τον προσερχόμενο από τον παλαιό άνθρωπο και να τον ανακαινίσει. Να δώσει τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, ώστε στο εξής να μην είναι τέκνο της σαρκικής γεννήσεως,

αλλά τέκνο της Βασιλείας του Θεού.

[Συνεχίζεται]